

Stanisław Kukawka, Jolanta Małecka-Kukawka

Lisewo, st. 44, gm. Ioco, woj.
toruńskie, AZP 34-44/132

Informator Archeologiczny : badania 30, 266

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

kowe z zachowanym dnem i czterema kłepkami oraz, szcążkowo, objemkami, a także niewielką, zdobioną ornamentem rytym, oprawkę kościaną.

Linie, st. 24,
gm. Pniewy, woj. poznańskie

patrz: młodszy okres przedrzymski – okres wpływów rzymskich

LISEWO, st. 44,
gm. loco,
woj. toruńskie,
AZP 34-44/132

- ślady osadnictwa kultury pucharów lejkowatych i kultury amfor kulistych (neolit)
- ślady osadnictwa z okresu wpływów rzymskich
- osada późnośredniowieczna

Badania sondażowe w związku z projektowaną budową autostrady A-1, przeprowadzone w październiku przez dr Stanisława Kukawkę i Jolantę Małecką-Kukawkę (Instytut Archeologii i Etnologii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu). Finansowane przez Agencję Budowy i Eksploatacji Autostrad. Pierwszy sezon badań. Wyeksplorowano 21 sondaży o wymiarach 0,5 x 0,5 każdy. Łącznie przebadano powierzchnię 5,25 m².

W większości sondaży pod warstwą orną stwierdzono pozostałości nawarstwień kulturowych o miąższości od 10 do 65 cm, z których pozyskano nieliczne zabytki (ceramika).

Materiały i dokumentacja przechowywane są w PSOZ i Instytucie Archeologii i Etnologii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Stanowisko zostało zakwalifikowane do badań ratowniczych przed rozpoczęciem budowy autostrady.

LUBAWA, st. III
(działki 529, 531),
gm. loco,
woj. olsztyńskie,
AZP 30-54/-

- miasto późnośredniowieczne i nowożytne (XIV-XIX wiek)

Badania wykopaliskowe, wyprzedzające inwestycję budowlaną, przeprowadzone w dniach od 10 do 27 maja przez mgr. Adama Mackiewicza (ARCHEO-ADAM). Finansowane przez Urząd Miejski w Lubawie. Pierwszy sezon badań.

Badaniami objęto teren działek budowlanych o numerach geodezyjnych 529/3, 529/4, 531/1, położonych w południowej pierzei ul. Bankowej, pierwotnie okrężnej, biegnącej bezpośrednio przy murach miejskich. Wykop nr 5, wytyczony zgodnie z projektem realizacyjnym, miał kształt prostokąta o wymiarach około 12 x 23 m.

W miejscu prowadzenia badań znajdowała się XIX-wieczna zabudowa murowana, której relikty po zadokumentowaniu zostały usunięte. Natrafiono tu na fundamenty budynków od nr 8 do 14 (numeracja współczesna). Poniżej wystąpiły pozostałości średniowiecznej zabudowy gospodarczej w postaci pali dębowych z konstrukcji budynków, latryny (1 x 1,3 m) z pionowo wbitych desek oraz śmietnika (1,5 x 2,3 m) o konstrukcji na tzw. rozpór. Z fragmentów naczyń pozyskanych ze śmietnika udało się wykleić niemal w stu procentach 6 naczyń ceramicznych, w tym 1 duży dzban o wysokości 0,35 m. Z tego miejsca wydobyto także liczne fragmenty przedmiotów skórzanych, 2 płytki z kory (1 zachowany w całości i 1 w połowie) oraz duży fragment drewnianego talerza, toczonego z jednego kawałka drewna, przy czym powierzchnia zewnętrzna została obrobiona ostrym narzędziem metalowym, a wytoczono jedynie część wewnętrzną. Podobne talerze wystąpiły w trakcie badań prowadzonych na starym mieście w Bartoszycach i Morażu. Ponadto w obrębie wykopu zarejestrowano relikty drewnianej zabudowy średniowiecznej miasta, obrazującej północny, a więc gospodarczy jej fragment; część mieszkalna stanowiła południową pierzeję okolicy (uliczki biegnącej wzdłuż murów miejskich). Niestety, ze względu na to, że zachowały się jedynie partie dolne zabudowy, częstokroć nie przekraczające 0,2-0,3 m wysokości, praktycznie nie było możliwe wydzielenie i przyporządkowanie danej zabudowy do jednego gospodarstwa. Prawdopodobnie mamy tu do czynienia z trzema działkami usytuowanymi po osi północ-południe. O tym, że jest to część gospodarza świadczy duża ilość mierzwy, której miąższość miejscami przekraczała 1,5 m. Znajdowały się tu liczne kości zwierzęce, fragmenty przedmiotów skórzanych (przeważnie fragmenty obuwia) oraz ścinki skóry, a także w znacznym stopniu rozdrobniona ceramika naczyńowa. Stosunkowo nieliczne były przedmioty z metalu. Zarejestrowana zabudowa miała jednolitą i prymitywną konstrukcję, którą można określić jako szalunkową. Między pionowymi słupami bite były pionowe deski na zakład. Sytuacja taka została zarejestrowana między 2. a 20. metrem wykopu. Ciekawe, że średnica pali pionowych była stosunkowo duża, jak na zabudowę gospodarczą – niejednokrotnie ponad 0,5 m. Naczynia ceramiczne pozyskane z wykopu pozwalają na datowanie odsłoniętych konstrukcji drewnianych od XIV do XV wieku. Najważniejszym jednak źródłem datującym stanowisko były badania dendrochronologiczne,